

og her kan vi ikke glæde os over Lovforslaget, thi her er der intet Fremskridt, her vil det ikke blive nogen Fremskridtslov, men her er det et Forsøg paa at gennemføre en Standsningslov, ja, i visse Tilfælde en Tilbageskridtslov, en Tilbageskruiningslov. Praktisk økonomisk har nemlig den bestaaende Alderdomsunderstøttelse i de senere Aar givet vore gamle her i Landet bestandig bedre Kaar, selv om de langt fra er gode nok. Fremgangen har særlig i de senere Aar været rivende, takket være en mere human Administration i Kommunerne, takket være Demokratiet, og jeg kan vel godt uden at fornærme nogen sige takket være Socialdemokratiets voksende Indflydelse i Kommunalbestyrelserne, særlig i København og i de større Byer. Hvor stærk Opgangen har været rent praktisk økonomisk, fremgaar jo af de foreliggende Tal. Da Finansministeren den 23. November forelagde Skattelovforslagene, regnede han med, at den Aldersrentelov, hans Regering vilde fremsætte, vilde betyde en Merudgift for Statskassen af 9 Mill. Kr., altsaa en samlet Forhøjelse for Stat og Kommune til Aldersrente, Alderdomsforsørgelse, af 18 Mill. Kr., 9 fra Staten og 9 fra Kommunerne. Han regnede med, at der paa indeværende Aars Finanslov er bevilget 21 Mill. Kr. fra Staten til Alderdomshjælp. Det var for lidt, og man regnede vistnok den Gang med, at der i alt vilde medgaa noget mere, i alt fra Stat og Kommune 45 Mill. Kr. Det var det, som det nuværende Samfund efter den gældende Lov ydede til de gamle, og man regnede saa med, at den nye Aldersrentelov vilde medføre samlede Udgifter for Stat og Kommune af 63 Mill. Kr. Forskellen var altsaa 18 Mill. Kr., hvoraf Staten vilde komme til at betale de 9. Det saa godt ud, det glædede vi os over. Vi sagde til os selv: den Aldersrentelov, Ministeriet Neergaard vil fremsætte Forslag til i denne Samling, vil ikke blot principielt være et Fremskridt ved at gaa fra Alderdomsunderstøttelse til Aldersrente, men ogsaa praktisk økonomisk vil den betyde en samlet Forbedring af de gamles økonomiske Kaar her i Danmark med 18 Mill. Kr. Men desværre, disse 18 Mill. Kr. er brugt, nemlig paa den gamle Lovs Grundlag. Dette Lovforslags Gennemførelse vil medføre en samlet Udgift efter denne Beregning, der er foretaget af Statistisk Departement, og som man finder her i Bilaget, paa 62 Mill. Kr. for Stat og Kommuner i en Overgangstid, men derefter regner man, at den samlede Udgift vil gaa ned til 57 Mill. Kr., og man regner, at den nuværende Alderdomsforsørgelse allerede er

oppe paa 60 Mill. Kr. Hele Merudgiften vil altsaa først, i Overgangstiden, blive 2 Mill. Kr. Men derefter vil der blive en Nedgang paa 3 Mill. Kr. I Stedet for det, man havde glædet sig til i November, da Finansministeren fremsatte sin saakaldte Finansplan, nemlig en samlet Forøgelse af 18 Mill. Kr., faar vi altsaa en samlet Nedgang af 3 Mill. Kr. Jeg siger derfor med Rette, at Lovforslaget har to Ansigter, det er en Januslov. Jeg vil gerne udtrykke mig saa mildt som muligt, vi fra vor Side vil af al Kraft arbejde paa Gennemførelsen af et Lovforslag med saa godt et Princip, man har jo altid forskellige Billeder at vælge imellem, mildere eller stærkere. Jeg vilde gerne have brugt et mildere Udtryk, f. Eks. i Stedet for at sige, at dette Lovforslag har to Ansigter — det er saa stærkt —, have sagt, at det har to Hager, ihvorvel Forskellen mellem at have to Hager eller een Hage er den, at een Hage giver et Ansigt Karakter, men to udviser den. Men det Udtryk er ikke nok, det er for mildt, det er heller ikke rigtigt. Her er i Virkeligheden ikke Tale om en Karakter, der udviskes. Nej, her er Tale om to helt forskellige Karaktertræk, to Ansigter, der staar mod hinanden, et lyst mod et mørkt, ganske som paa den romerske Freds- og Krigsgud. Det ene Ansigt af Lovforslaget præker Fred, og vi tager med Glæde mod denne fredelige fremrakte Haand fra den højtærede RegeringsSide. Men det andet Ansigt forkynder Krig, for det bereder de gamle vanskeligere Vilkaar, end de allerede har:

Det principielle Fremskridt, Overgangen fra Almissesystemet til Retssystemet, samtidig med, at man beholder det, man har kaldt den vederlagsfrie Alderdomsstøtte eller Aldersrente uden direkte Bidrag fra de gamle selv i Løbet af deres forudgaaende Liv — dette Fremskridt kan vi fra vor Side ikke stærkt nok betone, og vi erkender, at det i dette Lovforslag er gennemført skarper og klarere end i noget hidtil foreliggende Lovforslag siden Berg-Hørups i 1890.

Jeg maa maaske her ganske kort minde en lille Smule om denne Sags Historie. Det skal ikke blive noget langt, lærd historisk Foredrag, men det kan ikke undgaas, at man, naar et saadant Lovforslag foreligger, der endelig efter en Menneskealders Forløb hviler paa et Princip, vi fra vor Side har arbejdet paa i langt mere end en Menneskealder, kommer til at se tilbage og glæde sig over, at Fremskridtet trods alt sejrer. Man glæder sig over, at alle de Vanskeligheder, der har været, er overvundet, glæder sig over alt det Arbejde, som i stort og smaat er gjort, og